

ζυγών τους του Κεραυνίου συνέλαβε τότε το σχέδιό να κατασκευασθούν πρόχειρες καλύβες στον Πάρο, και μεθόθεν τον Α. Παλαδοπούλου, Έπιταμία, άνθρωπο άναφοτό, για να του αναθέσει την έπιμέλεια των αποφασισμένων παιδιών. Ο Παλαδοπούλος θα ήταν ο «Πατέρας των ορφανών». Επὶ πλέον ο Καλοδιότης όφειλε ότι το Κράτος θα έδινε σε κάθε παιδί : «Μία φουστανέλλα, δύο υποκάμισσα, δύο ζεύγη βραχιών, έν ζεύγος υποδημάτων, έπιανερόφρον και ζώνην». Πρίν ντυθούν, έστρεπε να κόψουν σύρραξη τα μαλλιά τους και να λουθούν καλά. Βρασί και ποικίλων θ' άλλαξαν κάθε βδομάδα (ποικίλεια γὰ ζώνων τον καρπό). Για στρώμα θα είχαν άγρια ή ξερά φύλλα και κάλυψ θα ήτο το προσκεφάλιόν τους.

Μερικά παιδιά στρατηγόν του Άγώνος, που είχαν σκοπευθί στην μάχη, ο Καλοδιότης θα είχε στείλει σε διάφορα Εθνολογικά κέντρα να σπουδάσουν στρατιωτικά μαθήματα. Μερικά ήταν στο Μόναχο, όπου μάλιστα ο φιλέλληνας βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος παρακολούθησε με στοργή τις σπουδές τους. Με τόση μάλιστα στοργή, ώστε καμμία φορά έζημιωνε αυτά τα ίδια τα όργανα, γιατί τότεσαν άναγο τους να γίνοντο νεκρούς. Κάποτε π. γ. ο βασιλεύς διάταξε έναν περίφημο ζωγράφο να κάνει το πορτρέτο του νεαρού Δημητρίου Μάτσηφ, γιου του Μάξου, του οποίου ο έλασος θανάτου είχε ανακαταστήσει το Λουδοβίκο. Ήθελε λοιπόν να βάλει την εικόνα του γιου του στη μεγάλη αίθουσα των άνακτόρων. Όταν τότε έμαθε αυτό ο Καλοδιότης, έξαστο να το φέρει. Όπως σημειώνει δε ο βιογράφος του μεγάλου Κερκυραίου, του ζωογράφου του Καλοδιότηα γιατί φοβόταν μήπως ή τιμές αυτές χαλάσουν τον χαρακτήρα των νεαρών «Ελληνολατών».

Κάποτε πάλιν ο διδάσκαλος Ντεζαρντέν, στον οποίον ήταν εκπαιστέμενοι οι έν Μοναχό Έλληνοίκαδες, ούτως και τον Καλοδιότηα αν έβλεπε να ντυνόταντα οι νεαροί Έλληνες με την έθνική τους φορεσιά. Ο Κεραυνίτης του άπάντησε τα έξης άλλα και οσιώδη :
«Ως προς τη στολή, αν νομίζεις ότι ή διαφορά στα φορέματα μεταξύ αυτών και των άλλωφύλων συμπατριωτών των δυνάται κάπως να συντελέσει στην συμπλήρωση της έθνικής άγωγής την όποιαν άνωτας λαμβάνουν, κλίω να παραδείχθω την ένδυμασίαν την όποιαν σεις όνομάζεις των Σουλιωτών, άπληλλαμένη όμως όλων των επιχρυσών και έπιαφύρων κεντημάτων, τό όλοια έννε στόλισμα πολυδάπανο και περιετό. Αντή ή στολή, φορομένη εις την άσκήσιον αήσης άπόληρητα εν, ενεργώνει όλα τ' άναγκαία ουστατικά».

Για να σημειώση ζωνές ιδέα του ζήλου που είχε αναπτρυθή τότε για την ίδρυση σχολείων στο νεοσυστάτο Έλληνικό Κράτος, άραζει να διαβεί ένα γράμμα ένός Άνδρούσιου Σπανού, από το χωριό Ράγωβα των Καλαμών, στον Γενλοκόμητα Νικηφόρο Παπαδόπου, τον οποίο παρακαλεί ναυθή δασκάλος στο σχολείο του χωριού.

«Τα προς ώραν άπεφορητά μου, γράμματα ό Σπανός, διά την συντήρησιον του σχολείου μας έννε :
 1ον) Σταφίδα καρμινον στέρματα δώδεκα.
 2ον) Έν έλαιατζείον εις την Μυαλοκουζίαν.
 3ον) Έκατόν ρίβα έλαια.
 4ον) Έν χωράφι κοντά εις την σταφίδα.
 5ον) Τρία στέρματα να τό βάλωμεν σταφίδα ή άμπέλι.
«Τό σχολείον κίτζεται, συνεχίξει, εις μέσος έπίπεδον, ανατολικόν, πλησίον της εκκλησίας του Προφήτου Ήλιού, κάτω από την πακίαν οκιάν μεγάλον δένδρον, εις τα πλάγια του όποιου έννε ένα κεφαλόδρομον με καθαρώτατον νερόν και με εύκατον άερα. Έχει έκει και τόπον ποικιτικόν ύπερ τα δύο στέρματα διά να γίνη έν ώραίον περιόποι, τό όποιον και έτοιμάζω»...

Παρακάτω ο διοητής πληροφορεί το λόγο κληρικόν ότι του προσέφερε μισθόν κατήσιον (δηλ. έτησιον!) τάλληρα διστήλα τρακόσια και τί «ε γ γ α» του, δηλ. την τροφή του!

O ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Ο Άγγλος Ιατρός Λάμψον, κατόπι πολλών πειραμάτων, έβγασε στο συμπέρασμα ότι τ' άρώματα προσβάλλουν όχι μόνον τίς αισθήσεις, αλλά και τον χαρακτήρα του ανθρώπου, τον όποιον διαμορφώνουν αναλόγως.

Όταν π. γ. ο μάγος καθιστά τίς γυναίκες εύαισθητες και τους παρέρει με έξαστοική ενγένεια στους τρόπους.

Τό άρωμα των όδων έξ άλλων έννε επικίνδυνον για τα ζώρτσια, γιατί τα κάνει άγέγραφα, όργιλα και ανήθιδη.

Τό γράν προσδίδει στο χαρακτήρα του ανθρώπου με άρρεφονοπίτητα και άναπιστοις ένα αίσθημα έπιρηφανείας.

Η μέντα συντελεί στην άνάτηξη των αίσθημάτων της εύλαβείας και του όικτου.

Η θενζόη προσδιδέται στην όνειροπλήρη και στην αστάθεια.

Τό άρωμα των ίων άναπτύσσει τη δολιχότητα και την κίση προς... τό έμπόδιο.

Η άμβρα, τό προσφιλέσ άρωμα των ποιητών, προκαλεί έμπνεύσεις και οίστρος.

Η καμφορά άμβλύνει το νού και τό όποναφέσ τέλος άδηγει στην τρέλλα!

ΕΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άφηρημάδα του Νεύτωνος. Ένώ ή λατρευτή του περίμενε έξομολογησι. Πώς την... έξεμάτισε!... Ο ίθαγενής του Καναδά και ή δολοφονία του αδελφού του Λογκέι. Ένα περιεργον φαινόμενον τηλεπαθείας. Στόν άνακτορικό χορό. Το μυστηριώδες κίτρινον πούτρωμα, πούτρωμα έπί ώρες. Η περιέργεια του βασιλέως. Τι άπεκαλύφθη. Τό κέλεπο των σοματοφυλακων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Νεύτων ήταν ποιητής άφηρημένος. Όταν ήταν νέος, άγαπούσε μεά νέα, λίγα χρόνια νεώτερη του. Μία μέρα που έβγαζε να βρισκόνταν μόνοι τους μεσό στο σαλόνι, άναγε την πλά του και άπέθηκε σε μια γλυκιά ρεβίδη. Η φίλη του, προσπαθουμένη ότι είχε φτάσει ή στιγμή της έρωτικής έξομολογήσεως, έννοιωσε γλυκατάτη συγκίνησι και την κωμική. Ο Νεύτων, όνειροπολούντας πάντα, έβασε το χέρι της νέας και τό έφάγε μέσα στο δικό του. Έξασαν όμως... άρπαξε τό δάκτυλο της φίλης του και τό έβασε μέσα στην πλά του! Άφηρημένος, καθώς ήταν, τό είχε πάρει για τό έργαλειό με τό όποιο καθάριζε τό ταμπουρά του!... Η νέα έφάγε μεά κωμική πόνου και έτροπή εις φρογή!...

Φαίνεται όμως πως δεν έκάρησε καλά στο φίλο της, γιατί, ύστερα από μερικά χρόνια έδότησε να γίνη γυναίκα του...

Η Λούίσα της Ουδέάνης διηγείται στα Άπομνημονεύματά της τό έξης περίεργον ανέκδοτο :

Οι ίθαγενείς του Καναδά έφημίζοντο ότι μπορούσαν να προβλέπουν το μέλλον. Κάποιος ενγένει, φίλος της Λούίσης και έταπιστής του στατάζου Ντ' Ουίμφ, έπιστρέφοντας από τον Καναδά, είχε φέρει μαζί του έναν ίθαγενή, τον όποιον άγαπούσε πολύ. Κάποιο μισμησί, ενώ ήταν όλοι μαζεμένον στην τραπέζια και έβρωσαν, ο άγιος Καναδός άρχισε να κάνει διάφορα γεωμάντικα και συγγρονές τον έπασαν τα κλάματα. Ο Λογκέι — έτσι όνομάζετο ο ενγένεις — τον έρωτησε τι είχε και για πόσον λόγο έβλαιγε. Ο άγιος, χωρίς να του άπάντηση, άρχισε να κλάει με δυνατά από κραν. Στο τέλος, βλέποντας πως ο Λογκέι έαίμενε, τό ειπεν :

Μη με αναγκάζεις να σου φανερώσω τό λόγο της ξαμάνης μου λήτση... γιατί άφορά ίσένα και όχι έμένα!

Η προέφητια του Λογκέι μεγάλωσε, φυσικά, άόμοια περισσότερο ύστερα από τό λόγια αυτά.

Είδη από τό παράθιο, άναγκάστηκε στο τέλος να όπισκοπήσ ό άγιος, τον αδελφό σου να δολοφονηται στο τάδε μέρος του Καναδά! Άνέφερε δε συγγρονές και τό όνομα του δολοφόνου.

— Είσαι τρελλός! τό φώναξε ο Λογκέι.
 — Άν είμαι καθόλον τρελλός, ειπε ο άγιος. Θυμίζον αυτό που σου ειπα, και θα δής άν έχω δικη ή άδικο.

Ο Λογκέι έπιμείωσε πράγματι την ήμερα και την ώρα. Και, ύστερα από έξη μήνες, όταν έβρασαν πλοία από τον Καναδά, έμαθε ότι ο αδελφός του είχε δολοφονηθή την ίδια ήμερα, την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος που τό είχε προείπει ο άγιος!

Σε κάποιο χωρό μετεμετρίμενον, που έδινε ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος στα Άνάκτορα, δέν ήταν δεκτοί παρά μόνον όσοι φοροδουν πολιτελή νότμια. Κατά την διάρκεια του χορού, ο βασιλεύς καθόταν κοντά στο μουσική, τό έβασε δε έντίπαισι ή άδηγαγία ένός με κίτρινον ντόμιον, ο όποιος έβιπε τα έλκεταίτερα κρασιά και έβρωσε τα καλύτερα φαγητά, χωρίς να δείχνη ότι έρόδατον. Τό περισσότερο δε ήταν ότι τό ντόμιον αυτό, αφού έβρωσε τον περιόριον, έβριγε από τον μουσική για να ξαμάνησισ σε λίγο και να γρή πάλι για δύο!...

Η άδηγαγία αυτή έκάνησε στο τέλος τό θαυμασμό και την περιέργεια του βασιλέως, ο όποιος διάταξε να βγάλουν την μάσκα του περιόριου ντόμιου για να δη ποός Γαργανταίος χωρόταν μέσα σ' αυτό. Τό κίτρινον ντόμιον, όταν άνοιξε την προσταγή του βασιλέως, άρχισε να τρέμη και έπεσε φονατικό ζήτηντας συγγρονές... Τού έβγαλαν τότε τη μάσκα και είδαν πως έπρόσετο για έναν από τους... σοματοφύλακας του παλατιού! Καθώς δε όμολογούσε ο ίδιος, οι σοματοφύλακας — οι όποιοι ήταν έκατό — είχαν άγοράσει περιεφρόντο τό ντόμιον αυτό, για να μπόρουν να πλησίδουν όλοιο διαδοχικώς στον μουσική και να γεμίσουν την κοιλία τους!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ύπερηφάνος διαφέρει από τον ματαιόδοξο κατά τοτό : «Οτι ο πρώτος θέλει να γίνει κάτι, ενώ ο δεύτερος θέλει να φαίνεται κάτι».

— Η έμπιστοσύνη χορηγείει συνήθως για να μάς έξασατά εύκολότερα, χωρίς να τό καταλαβαίνουμε.

— Η καλλονή του άνδρός έννε τό πνεύμα του. Το πνεύμα της γυναίκος έννε ή καλλονή της.

— Είν' εύκολότερο νασαι κολός για όλο τον κόσμο παρὰ για έναν μονάχα.